

nægte denne Bevilling for første Gang Forlangendet derom forelaa? Det forekommer mig, at vi bør være fri for orkesløs Diskussion om den Slags Ting, og jeg tror, at naar vi komme videre i Finantslovens Behandling, skal det ikke være til den ærede Ordførers Fordel at tage Tingene saaledes og blande dem sammen i en orkesløs Diskussion. Det er første Gang, den Kontrakt foreligger, i Kraft af hvilken der første Gang forlanges en Udgift af 40,000 Kr. paa Sernbanebudgettet; hvorledes skulde jeg saa for være kommen med Forslag til at nægte disse 40,000 Kr.? Det gad jeg dog vide, hvorledes det skulde gaa til. Men naar det faktisk forholder sig saaledes, hvorfor saa spille et Ord paa det? Det kan ikke hjælpe at spille et Ord mere paa et Faktum, naar det ligger saa klart og tydeligt for. Det kan ikke nytte at tale om, hvad der er foregaaet i 1885. Her tale vi om det foreliggende Finantslovsforslag, og nu siger man, at det er uforstaaeligt og ubehøveligt at ville nægte en Bevilling, som første Gang ligger for i det. Jeg gad vide, hvorledes man skulde kunne høre sig anderledes ad end at nægte en Bevilling, naar man vil kræve Retssansvar for den? Nægtelsen skal jo være et Vidnesbyrd om, at det er en Ting, for hvilken man vil kræve Retssansvar, og jeg kan ikke forstaa, at det skulde være ligegyldigt, om man nægter eller ikke nægter Bevillingen til en Sag, for hvilken man forbeholder sig Retssansvar. Bevillingen er jo dog Forudsætningen for Godkjendelsen af Sagen. En saadan Retstheori har jeg aldrig før hørt gjort gjældende i den danske Rigsdag, det er en helt ny Retstheori. Nægter man, hvad man ikke vil have anerkjendt, maa Ministeriet bøje sig eller ikke bøje sig — hvad D'Hr. maaste vide bedre end jeg — men jeg veed dog saa meget, at naar Folkethinget beslutter at nægte, har det ikke bøiet sig, men har det besluttet at bevilge, saa har det bøiet sig for de Prætentioner, Ministeriet har gjort. Naar jeg har udtalt, at Bevillingen angaar de 40,000 Kr. Forpagtningssafgift, men ikke de paa Indtægtsfiden staaende Driftsindtægter eller Driftsudgifter og ikke heller det til Postbesørgelsen bevilgede Beløb til denne Bane, ligger deri ikke Andet end det, som den ærede Ordfører, anden Gang han havde Ordet, anerkjendte, at enten tager Ministeren det dog, eller han betaler Pengene selv.

Ordføreren (H o l s t e i n = L e d r e = b o r g): Jeg begriber godt, at det ærede Medlem bliver hæstigt; thi det Standpunkt, han skal forsvare, er jo i Virkeligheden absolut umuligt at forsvare. Det ærede Med-

lem skal her godtgjøre, at der er Grund for ham til nu at gaa en anden Vej, end han gik i et aldeles analogt Tilfælde i 1885. Det er det, jeg har sagt, og det vil det ærede Medlem ikke kunne komme fra ved meget pathetisk at sige, at jeg blander Noget sammen ved at tale om Gjedserbanen, eller ved at forbyde mig at tale om Gjedserbanen. Spørgsmaalet om Gjedserbanen er et analogt Tilfælde, hvilket det ærede Medlem endog selv har erkjendt ved at stille Forslag om en Nægtelse til Gjedserbanen paa § 26. Dette i 1885 foreliggende Tilfælde var et ganske analogt Tilfælde og fordrede fuldstændig i samme Grad en Reservation fra Folkethingets Side som det nu foreliggende Tilfælde. Det ærede Medlem kan derfor ikke slippe for at gøre Rede for, hvorfor han den Gang stillede sig anderledes end nu. Det er nødvendigt for ham at gøre Rede derfor. Naar man forlanger af os, Flertallet, at vi skulle følge en anden Politikk, saa maa man gøre Rede for, hvorfor man ikke selv fulgte den, da man var Flertal, men først begynder derpaa, naar man er bleven et uansvarligt Mindretal. Kan man ikke det, saa kan jeg forstaa, at man bliver hæstigt; men det klarer ikke Sagen. Hvad der foreligger her er ikke Gjedserbanens Kontrakt af 1885, men jeg har heller ikke sagt, at den foreligger, og det har det ærede Medlem godt hørt; hvorfor lader han saa i Debatten, som om jeg havde talt om Noget, jeg ikke havde talt om? Jeg gjorde opmærksom paa, at for Gjedserbanens Vedkommende forelaa der noget ganske Lignende i 1885, uden at det ærede Medlem med et eneste Ord gjorde Indsigelse derimod. Det er Nummer Et. Det Andet, som jeg ligeledes bestemte tilbageviser, er, at Folkethinget ved ikke at nægte en Bevilling af denne Natur godtjender, hvad der er Ret. I saa Fald havde det ærede Medlem i 1885 godkjendt Kontrakten om Gjedserbanen, thi han understreved da selv en Betænkning, der ikke nægtede Noget i den Henseende, og saa har det ærede Medlem ogsaa i Sior ved at stemme for forskellige Bevillinger godkjendt, hvad der er begyndt provisorisk. Han har stemt for Bevillingen til Gradmaalingen. Han har stillet Forslag og som Medlem af Finantsudvalgets Flertal gjort en Indstilling, der anbefalede at godkjende Fortsættelsen af dette Arbejde; det er blevet begyndt provisorisk, og det ærede Medlem har godkjendt dets Fortsættelse. Ligeledes var der i Sior paa § 26 paa forskellige Punkter Fortsættelsesarbejder, som han vidste være provisorisk paabegyndte, og han har virket ivrigt for, at Bidraget til Realstolerne, der